

The book cover features a stylized illustration of a woman with voluminous, wavy blonde hair. She has a serene expression, looking slightly to the side. She is wearing large, red mushroom-shaped earrings with white spots and a necklace made of various colorful flowers and green leaves. The background is a light blue sky. The title and author's name are written in a hand-drawn, folk-art style.

HALINA PAWŁOWSKA'

ZASE ZOUFALÉ
ŽENY DĚLAJÍ
ZOUFALÉ VĚCI

motto

Zase zoufalé ženy dělají zoufalé věci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Halina Pawlowská

Zase zoufalé ženy dělají zoufalé věci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

HALINA PAWLOWSKA'

ZASE ZOUFALÉ
ŽENY DĚLAJÍ
ZOUFALÉ VĚCI

Praha 2017

V roce 1981 si princezna Diana vzala prince Charlese a já jsem se seznámila s dvěma Indy.

„Aúúú... chci jít domů a chci si dát chlebiček s majonézou... Aúúú!“

Moje maminka byla hezká žena. Tenkrát ale byla zpocená, rozčilená a mluvila zbytečně nahlas.

„Proč pořád nic neříkáte? Viděla jsem spoustu filmů, kde se rodilo, a vždycky tam říkali: ‚Tlačte, tak tlačte,‘ tak já budu tlačit, jo?“

Na porodním sále byla jenom nezkušená sestra a mladý lékař. A ten evidentně nevěděl, co si počít.

„Já už to ale nevydržím! Buď zatlačím a vyleze to ven, anebo se na to vykašlu a půjdu domů a budu se cpát majonézou! Já totiž miluju majonéééé... nééééé!“

Moje maminka strašně milovala majonézu.

A když byla těhotná, tak se úplně přestala ovládat a dokázala sníst čtvrtkilovou sklenici za den...

Kdybych už tehdy rozuměla lidské řeči, určitě by mne pobouřilo, že mě moje vlastní matka ve chvíli zrození nazývá tak nepoeticky. Řekla: „Ať se TO narodí!“

Možná právě to „TO“ mi předurčilo povahu. Mé strachy, mé nejistoty a mé komplexy. A třeba taky ne, třeba bych se užírala stejně, i kdyby moje maminka vrkala jako holubička.

Když situace na sále byla neudržitelná, tak se do nemocnice, a tím pádem i do mého života, přiřítla primářka Hezounová.

Tehdy jí bylo přes třicet, byla čerstvě rozvedená a neměl jí kdo hlídat dítě. Malému Hezounovi bylo sedm. A byl hrozně našťvaný, protože chtěl čumět na televizi, jíst rybičkovou pomazánku a olizovat vanilkový krém ze žloutkových věnečků. Ale Hezounová ho popadla a táhla ho s sebou, aby zachránila životy. Aby zachránila život mé mámy a život můj.

„Tak co se děje? Co tu máte, že to nezvládnete? Všechno bylo přece úplně normální...“

Ale ne, já jsem nebyla normální.

Primářka civěla do útrob mé mámy a najednou se vyděsila k smrti.

„Bože, to jsem ještě nikdy neviděla...!“

Moje máma zato viděla film *Rosemary má dě-*

tátka a lekla se, že primářka v jejím lůně zahlédla ďábelská kopýtka, ocas a ostré růžky. Cítila, jak jí párají útroby.

„Proboha, co tam je?! Ať je to, co je to, ať už to je ze mě pryč! Áááááúúúúú!!!!“

Byla to dramatická chvíle. Moje maminka nebyla pod narkózou, primářka přesto odhodlaně zvedla skalpel.

Ale ještě než stačila máminu hladkou kůži poškodit radikálním řezem, tak jsem se vzedmula k největšímu výkonu svého života.

„To je neuvěřitelné! Tohle dítě se snad samo dostane ven!“

Dostala jsem se sama ven.

„Je to doopravdy dítě?!“ přivítala mne na svět má matka.

A primářka mne zdvihla do výšky a žasla jako už nikdy.

„To je zázrak!“

Moje máma byla ateistka.

„To snad ne...“

„Ale ano!“ A pak primářka maminku informovala, že během mého porodu došlo k flexi, že místo aby má hlavička na svět přišla temenem, nastrkovala jsem čelo. Nejširší část lebky. Primářka doslova řekla:

„Za posledních třicet let se v Evropě přirozenou cestou dítě s čelní polohou nenarodilo.

Vždycky jen císařským řezem. V Asii spontánním porodem přišli na svět dva chlapci. Mají hlavičky s konfigurací do trojúhelníku...”

„S konfigurací?!“

Primářka mne tehdy poprvé použila jako pomůcku, na které demonstruje výklad.

„Široké čelo a lebka s oploštělým záhlavím. Ti kluci prostě mají hlavu trochu jako francouzští granátníci...”

Maminka si nedokázala granátníky představit. Asi ani nechtěla. Já jsem si to (samozřejmě že mnohem později) našla na Googlu. Ten článek byl určen jen pro odbornou veřejnost. Byla v něm fotografie s daty a jmény: *Ašók 1963* a *Višhan 1977*. Oba chlapci měli fakt hodně zvláštní tvar hlavy. Strašně vysoké, široké čelo a dlouhou úzkou lebku... no prostě... jako francouzští granátníci.

„Ale tohle dítě má hlavu úplně v pořádku...”
Primářka Hezounová mne položila pod UV lampu.

Syn primářky Míša se nade mne naklonil. Lehce s odporem. Pozoroval mne, jak řvu, a pak mne štípl. Nezačala jsem rvát ještě víc. Naopak. Zmlkla jsem a prohlédla jsem si ho. Dobře jsem si ho prohlédla. Lebku jsem totiž sice, na rozdíl od Višhana a Ašóka, měla v pořádku, ale mozek jsem měla naprogramovaný úchylně.

Můj problém spočíval v tom, že mě už od narození zajímali muži. Ne že bych byla nymfomanka, jen jsem zkrátka, už od svého prvního nadechnutí, chtěla, aby mě někdo miloval!

„Vypadá jako buřt,“ přivítal mne na svět Míša Hezoun.

V roce 1989 jsem dostala ránu do hlavy. Byla to hrozná pecka! A bylo to na Pecce.

Městečko, kde jsem se narodila, má jméno Pecka. Prý proto, že trochu připomíná třešňovou pecku ve šťavnaté dužině. Kostel má nově opravenou měděnou kupoli věže, hrad má podivně nepohádkový tvar veliké stodoly, koupaliště nabízí tenisové kurty, bazén s omletým břevnem ve tvaru doutníku, které na hladině plave asi padesát let, a taky kabinky, v kterých se převlékala už moje babička.

Podle rodinné legendy si právě tady v jedné z kabin, která měla ve stěně díru po suku, vybral babičku za ženu můj dědeček. Babička měla úžasnou postavu. A to porodila šest dětí. Mou mámu, její tři sestry a strýce Pepu a Jirku. Babička byla štíhlá až do smrti, a když mi začala růst nadra... no vlastně... když mi začalo růst úplně všechno, tak mi ji máma dávala za příklad.

Pecku jsem milovala. Lesy, které ji obklopovaly, z kterých stoupala pára ráno i večer. Louky, na kterých svítily žluté a modré kytičky, mnohem krásnější než ty, co máma sázela do naší skalky.

Můj dědeček byl myslivec a starosta. Bydlel na náměstí v prvním patře a přízemí nechal tetě Máně. Máma jí to trochu záviděla, ale ne zas tak moc, protože teta Máňa byla starší jen o deset měsíců a vzala si strýce Jindřicha, i když ho nechtěla. Strýc Jindřich byl totiž řezník a dědeček ho považoval za ideálního ženicha. Máňa po Jindřichovi netoužila, ale on ji zbožňoval, a tak spolu žili v klidu a harmonii, i když moje máma vzdychala, že to není život.

Máma chtěla život s velkým Ž. Proto v Praze vystudovala pedagogickou fakultu a jezdila pak denně do Jičína na gymnázium, kde učila češtinu a tělocvik. Zamilovala se už v osmnácti totálně a osudově. Zamilovala se do studenta hořické sochařské průmyslovky, do mého otce Libora Polubenského. Byl vysoký, křehký, s očima, které dychtily po kráse. Viděl ji ve vzpřímených zádech mé mámy, v jejích havraních vlasech, které byly tuhé jako žíně, a v její snědé kůži.

Jo, moje máma byla hodně snědá. Tak nějak netypicky pro Podkrkonoší. Když jí bylo osm, tak přišel do peckovské školy Kryštofa Haranta nějaký vědec, odvezl pár dětí do Hradce Králové

do výzkumného ústavu a tam jim změřil hlavu. Vyšlo tehdy najevo, že tvar lebky mé maminky jasně vypovídá o jejím ugotatarském původu.

Moje maminka se přede mnou o výzkumu zmínila dvakrát, jednou ji drsně přerušil dědeček a jednou se máma hrozně rozčílila na devadesátiletou sousedku Křečkovou, která pravila:

„Kdepak! Tady na Pecce“ – rodáci z Pecky nikdy neříkají v Pecce, ale na Pecce, protože to je jasný důkaz, že Pecka byla významné panství – „žádní Tataři nikdy nebyli, ale kdysi, tak před čtyřiceti pěti lety“ – mé mámě bylo tehdy čtyřicet pět – „tady chvíli bydlel jeden cigán odněkud z Maďarska.“

Když mně bylo osm, tak máma rodila ještě jednou. Tentokrát bez komplikací. Na svět přišla má sestra Johana. Byla úměrné miminko a už od jejího prvního měsíce bylo jasné, že mne bude mučit.

Abych ji nemusela hlídat, utíkala jsem na fotbalové hřiště s kamarádkou Kristýnou. Měla stejné zájmy jako já. Společně jsme počítaly kluky, kteří by pro nás na Pecce přicházeli v úvahu. Pecka byla sice krásná, ale v úvahu pro naši budoucnost nepřicházel skoro nikdo. Na Pecce se rodily holčičky. A pak ještě růžolíci, divně rozteklý Jiruška, ukecaný Okřálek a nafoukaný spratek Hezoun.

Jednou, když jsem na hřišti s Kristýnou sprádala

plány, hrál Hezoun fotbal tak náruživě, že místo aby poslal míč do branky, kopl ho na mou hlavu. Primářka Hezounová šilela, chtěla mě demonstrovat na kongresu s tématem *Vzácné polohy plodu* a bála se, jestli – jako její exponát – nebudu poškozená. Měla jsem jen otřes mozku.

V nemocnici jsem ležela tři dny a tehdy poprvé se mi na filmovém plátně mého mozku začaly zjevovat fascinující výjevy. Stručně řečeno: já i moje máma jsme s hlavou měly evidentní problém.

3.

Pecka má náměstí obkroužené domy, které prý kdysi mé mámě připadaly přepychové. Mně tak tedy nepřípadaly. Jsou to docela ošklivá stavení s malými okny a oprýskanými zdmi. Mámi ni sourozenci, až na tetu Máňu, se odstěhovali buď do Jičína, anebo do Prahy, máma se tam, myslím, taky chtěla odstěhovat, ale můj otec dostal velkou zakázku, aby restauroval památníky v hořickém zámeckém parku. Práci si rozvrhl na deset let, a tak se máma rozhodla využít pomoci dědečka, který v rámci svého starostování zařídil, že se mohli mí rodiče nastěhovat do roubenky v Arnoštově.

Arnoštov k Pecce patří, i když je to vlastně samostatná obec. Je v ní jen deset domů, žádný obchod ani hospoda a autobus tam zajíždí jen ráno, když děti sváží do školy, a pak zas po obědě. Z Arnoštova na peckovské náměstí je to asi tři kilometry. Do Pecky příjemně z kopce, k nám velmi namáhavě do kopce. Naše roubenka je asi deset metrů od lesa, kde dřív rostlo mnohem víc hub než teď, a je malá. Táta ji zařídil umělecky. Všude máme reliéfy a na zahradě nám stojí zvláštěně opracované balvany.

Jednou bylo toho kumštu na mámu moc. Vze-
přela se, koupila si toho nejkýčovitějšího trpaslíka
a zasadila si ho do skalky. Táta šlel. Jeho šílení se
projevovalo mlčením. Táta mlčel asi měsíc. Pak
zmizel a vrátil se ve špinavé dodávce. Nevystoupil
z ní sám. Z vozu se vybatolilo oválené sele.

Dřív než stihla máma jakkoliv zareagovat, táta
pravil:

„Jmenuje se Vašek.“

Máma věděla, že táta ví, že Vašek byl ctitel, kte-
rému dovolila, aby ji líbal. Táta je při tom viděl.
Asi proto si máma dávala velký pozor, aby naše-
mu praseti Vaškovi neprojevovala přehnané sym-
patie. Táta prase Vaška hýčkal, až jsem někdy
měla pocit, že víc než mě.

Naše roubenka mi nepřipadala tak kouzel-
ná jako letňákům, kteří na Pecce trávili prázdni-
ny. Mně připadala těsná a daleko od všeho a od
všech. Abych byla upřímná. Daleko od všech cest,
kterými by ke mně mohl přijet „princ na bílém
koni“.

Ne ne, pardon, já nečekala prince. Z neznámé-
ho důvodu mně ani mojí sestře máma nevyprávěla
žádné pohádky. Jako učitelka ve škole přednášela
o Erbenovi, který žil jen kousek od nás v Miletíně,
ale nikdy naše hlavy nezatížila báchorkami o krá-
lovství, čertech a vodnících. Máma nám vyprávě-
la jen o svých sourozencích. Jak byl kdo nemocný

a jakou pil na uzdravení limonádu, a taky si občas vzpomněla, jak byla s dědečkem v lese na posedu a jak jí nebo tetě Máně nebo tetě Anče nebo tetě Věře spadla v té nejnapínavější chvíli, kdy se měl objevit jelen, z nohy holínka.

Jednou mi taky máma vyprávěla o tom Václavovi. Říkala, že věděl, že je vdaná, že jí ale tvrdil, že ji bude milovat víc než můj otec a že jí nabídne dobrodružství, na které bude do smrti vzpomínat. Máma se mi svěřila, že ji ten Václav vzrušoval. Že se jí líbilo, jak ji svádí, že váhala, zda nemá říci tatínkovi: „Promiň, ale nehodíme se k sobě,“ a jestli nemá Václavovi skočit do jeho pražské náruče. Když mi to vyprávěla, tak mne najednou chytla za mou oblou paži.

„Víš, co Vašek říkal?!“

Nevěděla jsem. Věděla jsem jen, že Václav byl zaměstnán jako bodyguard předsedy vlády a že nosil u pasu pistoli.

„Vašek hrozně toužil po dítěti. Prý by chtěl nějakou baculatou holčičku se spoustou faldíčků... Ty by ses mu líbila...“

Nevěděla jsem, co na to říct.

„No... třeba jsi mohla udělat štěstí!“

Maminka mne odstrčila.

„Prosím tě, představ si, že bych tě měla s nějakým fízlem!“

A protože mi máma nevyprávěla žádné pohád-

ky, tak jsem místo po princovi toužila po vysokém, statném muži s modrýma očima, tmavými vlasy a velikýma rukama. Toužila jsem, aby si pro mne přijel na koni. A toužila jsem, aby mne odvezl z naší chaloupky do velkoměstského víru, který nás roztočí do nepřetržité vášně.

Buď to bylo tou ránou míčem do hlavy, anebo tím, jak probíhal můj porod, v každém případě jsem ten den, kdy jsme měli maturitní ples, viděla právě takového úžasného muže, jak k nám cválá na stříbrné kobylce.

Kopce byly zelené jarní trávou, vypadaly jako krajkové dečky lemované lesy místo kanýrů. Ten muž se ke mně blížil, díval se na mne...

Zrovna jsem nesla Vaškovi škopek s bramborami. Na hlavě jsem měla velkou natáčku, aby se mi na večer nenakudrnatila ofina, a byla jsem v teplácích, které mne škrtily v pase.

Jel ke mně! Jel tryskem! Určitou logiku to mělo. Bylo mi přece osmnáct, večer jsem měla tančit v místním kulturáku a ještě nikdy jsem nepoznala fyzickou lásku. A bože, tak moc bych ji už chtěla poznat! Vždyť moje tělo celé zduřelo samou touhou, moje hormony mne vymodelovaly tak vášnivě, že na mně nezůstal bez obliny ani centimetr. Nebyla jsem tlustá, byla jsem prostě jen vypolstrovaná očekáváním všech těch budoucích dotyků, průniků a rozkoše.

No... a když ten On, co se zjevil u nás v horách na obzoru, byl už skoro u mě, tak... tak se najednou proměnil v Kristýnu. Kůň přestal být koněm a stalo se z něj obyčejné kolo a Kristýna na něm ufuněně šlapala a křičela na mě:

„Tak už seš? Dneska musíme zažít něco velikého, i kdybychom se měly zabít!“

Bože!
Jak já jsem chtěla být
krásná! V roce 1999
a kdykoliv potom.

Měla jsem vidiny. Sny se mi i ve dne měnily v realitu a někdy jsem si nebyla jistá, co je pravda a co vidím jen já svými zostřenými, pomýlenými smysly.

Když mně bylo osmnáct, tatínek si všiml, že se k němu blíží stáří.

Jednou jsem vešla do koupelny a všimla si, že máme žlutě pocákanou vanu. Otec si totiž kartáčkem na zuby nanесl plavý přeliv. Pak si nechal narůst knírek, pak kotlety, pak se oholil kompletně i s podpažím a pak se soustředil na kosmetiku. A tehdy, když jsem se tak rozrušeně, panensky chystala na maturitní ples, tak si otec na obličej nanесl pleťovou masku. Byl bledě zelený s bílými tamponky přilepenými na očích. Kristýna se ho lekla a já se styděla, že můj

otec není jako Kristýnin táta. Tmavý a chlupatý. A že nemá vlastní traktor a nesváží z kopců klády do údolí.

Když za mnou tehdy moje největší a jediná kamarádka Kristýna přijela, abychom se společně zúžasnily, tak musela počkat, až obstarám Vaška. Krmila jsem ho, drbala jsem ho, hladila jsem ho.

Kristýna mne trpělivě sledovala.

„Nádhernej vztah. Máš ho ráda, má tě rád. Má to jedinej problém, Vašek je prase!“

5.

„Bože, ta je krásná!“ zašumělo v sále kulturního domu, když jsem vstoupila do dveří. Měla jsem pocit, že se mi to zdá. Že jsem špatně slyšela. Ale nejen že sál šuměl, tváře všech našich sousedů, mých spolužaček, učitelek i těch, které jsem ještě nikdy neviděla, se otočily ke mně.

Bože můj, jak já jsem chtěla být krásná! Jak jsem chtěla mít dlouhé, hubené nohy s vypouklými koleny a stehna, mezi kterými bych, tam nahore, měla tu děsně sexy mezírku. A vlasy blond a rovné až k pasu, a těma kdybych pohodila, tak by to bylo skoro stejně erotické, jako kdybych se nahá svíjela u tyče.

S Kristýnou jsem strávila celé odpoledne zkoušením všech dostupných modelů. Všechno moje oblečení se mi přes zimu srazilo na ramínku ve skříni. Nakonec vyhrály šaty, které si máma pořídila na pohřeb babičky. Byly černé a dlouhé. A byly mi malé přes prsa. Johana mi do zipu nemilosrdně zapnula i kus kůže.

„Kdybych vypadala jako ty, tak bych radši umřela!“

I když jsem měla natáčku na ofině celý den, tak ta se mi stejně zkroutila. Do takové elipsičky, jaká

je někdy vidět ve filmech pro pamětníky. Okamžitě jsem se proměnila v buclatou šprtku, které nezbyde nic jiného, než aby zašla do knihovny.

Já vůbec nic nemám proti knihovnám. Nejradši ze všech činností si právě čtu, ale vždycky, když jsem poslouchala máminy sestry, tak aspoň jedna z nich o nějaké jiné ženě pohrdavě řekla:

„A tý chudince nezbylo nic jiného, než aby začla chodit do knihovny...“

A pak se moje máma i všechny tety hrozně smály. Nechápala jsem proč.

Ale to odpoledne, když jsem se chystala na svůj první velký ples s tou příšernou vlnkou, jsem to najednou pochopila. Bylo mi jasné, že jsem se zařadila ke všem těm neerotickým snaživkám, které vášeň znají jen z papíru.

„Bože, ta je krásná!!!“

Maličko jsem se uklonila, snad jsem i udělala pukrle, zatočila jsem se jako baletka a... a tam to bylo! Moje snové já stálo za mnou. Stehna s mezerou v blýskavé mini, opálená ňadra tak akorát do dlaně, boky jak kytara, pas jak u vosy...

Bože můj, jak jsem si jen na vteřinku mohla myslet, že ten obdiv platí mně?

Zvadla jsem, zrudla jsem a chtěla jsem se odplížit, když mne zadržela mužská ruka.

„Kam se cpeš, Buřte?“

Hezounovi bylo pětadvacet a byl hezoun. Líbil

se každé. Nepotkávala jsem ho často, studoval v Praze medicínu, ale tehdy na plese se ke mně naklonil, obejmul majetnický tu nejkrásnější holku a štípl mne do boku.

„Tak to je mámin zázračnej porod. První holka, kterou jsem viděl nahou. Jež... tenkrát byla mnohem menší a roztomilejší...“

Jo. Míša Hezoun byl tenkrát taky mnohem menší kretén.

6.

Diskžokej pouštěl profláklé písničky. Takové ty, jak nad nimi každý ohrnuje nos, a pak je každý šťastný, že je slyší, a natrásá se jako blázen. Taky se tehdy všichni natrásali, a protože na Pecce se rodily jen holky, tak holky tancovaly s holkama.

Já jsem taky tančila. S Kristýnou. Poskakovaly jsme na kraji parketu a nenápadně jsme pily víno. Bílé, teplé, hnusné. Kristýna ho doma nalila do PET lahve a tu jsem si schovala pod sukni. Byla jsem roztrpčená. Kristýna mi slibovala, že na ples přijdou nejen naše spolužačky, ale že se určitě přijdou podívat i bývalí žáci se svými neznámými, úchvatnými kamarády. Rozum mi říkal, že je to nelogické, ale mé srdce toužilo Kristýně věřit.

„Kde jsou absolventi?“

Kristýna vzdychla. Absolventi se nekonali. Bylo tu jen pár ženatých sousedů a dědci u výčepu.

„Ale Okřálek je MOC hezkej...“

Okřálek byl starší než my a byl děsně na holky. Jednou, to mu bylo asi dvanáct, dokonce prodával žvejkačky za polibky. Bylo mi devět a zdálo se mi, že Okřálek nemá normální ústa. Že má tlamu, která je schopná se otevřít tak doširoka, že mě celou spolkne.

„Jenže Okřálek je děvkař... Ten tu měl přece každou.“

„Mě ne!“

Kristýna mě nechala na parketu jako píku v hnoji. Přitančila k Okřálkovi, vyšťouchla holku, co se po něm sápara, a pověsila se mu na krk. Hráli ploužák.

Hezoun líbal při tanci svou bloncku. Některé holky se objímaly vzájemně. Do toho se mi opravdu nechtělo, a tak jsem si zas lokla vína. A protože ten ploužák trval dlouho, tak jsem to loknutí zopakovala ještě mnohokrát...